

К 7/М 45

120000868949

ОДЕН ФЕСТИВАЛ МУЗИКАЛНИ ДНИ.

РУСЕ · БЪЛГАРИЯ · 25.III - 8.IV · 1972

H 7
11.45

ХІІ МЕЖДУНАРОДЕН МУЗИКАЛЕН ФЕСТИВАЛ
„МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ“
РУСЕ 1972

ПОСВЕТЕН НА 90-ГОДИШНИНАТА
ОТ РОЖДЕНИЕТО НА ГЕОРГИ ДИМИТРОВ

СИМФОНИЧЕН ОРКЕСТЪР
НА РУСЕНСКАТА ФИЛХАРМОНИЯ

ПОД ДИРИГЕНТСТВОТО НА
ИВАН МАРИНОВ

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868949

зала Дом на културата
1 април събота. 19,30 часа

448146

П. СТАЙНОВ

Симфония № 1
Allegro energico
Andante tranquillo
Scherzo
Allegro moderato

А. ТЕКЕЛИЕВ

„Ода за СССР“
за четец, смесен хор и оркестър

Р. ЩРАУС

„Дон Жуан“
симфонична поема

с участието на хора при Ансамбъла за песни на
Комитета за радио и телевизия

Диригент на хора
МИХАИЛ МИЛКОВ

четец
БОРИС АРАБОВ
заслужил артист

солист
РУМЯНА БАРЕВА

ПЕТКО СТАЙНОВ

През месец декември м. г. нашата културна об-
щественост чествува 75-годишнината на видния
български композитор и общественик, народният
артист и лауреат на Димитровска награда, героят
на социалистическия труд, академик Петко Стай-
нов.

Творчеството на Петко Стайнов е здраво, не-
отделимо вплетено в нашата национална култура
като едно от нейните най-ярки, най-характерни про-
явления. С прости средства, ясен и достъпен език
той се домогва до ярки музикални образи, чието ос-
новно съдържание е в съчетание на епично-роман-
тичния патос с танцовата стихия на народа, на ба-
ладичното с приказно-фантастичното.

Разкривайки и обогатявайки реалистичните
традиции на първите български композитори, ка-
то се опира здраво на народната песен, Петко
Стайнов създава свой индивидуален стил, отлича-
ващ се с широка песенност, ярка мелодичност, епи-
чески размах, монументалност, идейна задълбоче

ност и оптимизъм, съчетани с изключителна простота, достъпност на музикалния език, яснота на композиционната постройка, благородство на мисълта и чувствата. Всяко негово произведение е обърнато към народа, към неговия бит, приказки, легенди, към неговата прекрасна родина.

Петко Стайнов е автор на две симфонии, симфоничната сюита „Тракийски танци“, концертната увертюра „Балкан“, симфоничните поеми „Приказка“, „Легенда“ и „Тракия“, „Симфонично скерцо“, „Младежка увертюра“ и голям брой солови, хорови и масови песни, между които „Урвич“, „Сто двадесет души“, „Конници“, „Другарят Антон“, „Моята Родина“ и др., които имат важно значение за развитието на българската симфонична и хорова музика. Повечето от неговите творби отдавна са влезли в златния фонд на българската музикална класика.

Във своята Първа симфония (1945) Стайнов запазва стилистическото единство и индивидуалния почерк, характерни за по-раншните му творби. От съзерцателното, пасторално-романтично въступление на първата част до ликуващия финал е показано постепенното насищане на музиката с активни, волеви импулси, изместването на статично-съзерцателното от по-богата и действена психологическа изразност. Втората част обединява типично българска пасторално-идиллична пейзажност и скръбно романтичен размисъл за легендарните юнаци. Скерцото е блестяща виртуозна пиеса, но с подчертан песенен характер. В четвъртата част Стайнов обобщава героичното и лиричното, а танцовата тема придобива характера на празнично-героичен танц.

АЛЕКСАНДЪР ТЕКЕЛИЕВ е роден през 1942 г. Завършва Държавното музикално училище в Пловдив. Тогава прави и първите си композиционни опити. През 1968 г. Текелиев завършва Българската държавна консерватория със специалност композиция в класа на проф. Веселин Стоянов. Като студент написва две сюити за симфоничен оркестър, fuga за струнен оркестър, скерцо за пиано и струнен оркестър, хорови песни и др. Като

дипломна работа представя своя Концерт за кларинет и оркестър.

След завършването на Консерваторията Текелиев написва цикъл „Детски песни“ и „Песни за мъжки хор“, разработки на политзатворнически песни за радио-телевизионен филм, „Ода за СССР“ за четец, смесен хор и симфоничен оркестър, а в края на 1970 г. завършва творбата си Оратория-реквием „1923“ за хор и симфоничен оркестър.

Ораторията за четец, смесен хор и оркестър „Ода за СССР“ по текст на поемата на О. Орлинов е творба със силно емоционално-психологическо въздействие, постигнато главно по пътя на синтеза между слово и музика. Тук словото е главен двигател на развитието, водещ формообразуващ фактор, докато музиката в отделните си моменти играе илюстративно-подкрепяща роля.

РИХАРД ЩРАУС (1864—1949) е един от най-видните композитори на XX век. Неговите симфонични поеми, симфонии и даже инструментални произведения изобилствуват с лайтмотиви, т. е. теми-характеристики с програмно съдържание, които се появяват на определени места в изграждането на формата.

Симфоничната поема „Дон Жуан“ има за основа няколко теми-характеристики две от които са теми на Дон Жуан. Първата (изискано-елегантна) е в началото и се открива след кратко блестящо въстъпление. Втората е към средата на симфоничната поема и представлява едно от най-интересните хрумвания на композитора. Тя е мъжествена и енергична, изпълнявана от 4 валдхорни. Около тези два лайтмотива са групирани няколко други — на жените, които, различни по характер, различно са оплозотворени в развитието на произведението.

Далеч от всякаква преднамерена конкретност, композиторът е искал да изобрази с музика авантюрите и преживяванията на своя герой. В това произведение Щраус се проявява като голям майстор-оркестратор. Партитурата му е сложна, но всичко в нея „звучи“ и показва наклонността на автора към интересни нюанси и темброви съчетания в различните инструменти или групи от инструменти.

